

Sygn. akt II AKa 88/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Anna Makowska - Lange

SA Wojciech Andruszkiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Sidorko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w C.S. K.

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2022 r.

sprawy

R. M., s. A., ur. (...) w K. oskarżonego z art. 156 § 3 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 3 grudnia 2021 r., sygn. akt **II K 71/20**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 88/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z 3 grudnia 2021r. w sprawie II K 71/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do opisu czynu i kwalifikacji prawnej

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez stronę w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		R. M.	Dokonanie przez oskarżonego wpłat z tytułu zasądzzonego zadośćuczynienia, na rzecz oskarżyciela posiłkowego.	Dowody wpłat	k.751, 772
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

	Dowody wpłat	Brak podstaw do kwestionowania prawdziwości przedłożonych kserokopii dowodów wpłat.
--	--------------	---

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	Nie dotyczy

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzuty	
	<p>1. obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. przepisu art. 155 k.k. w zw. z art. 9 § 2 k.k., poprzez pominięcie w kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu opisu, że działał on, nie mając zamiaru popełnienia tego czynu.</p> <p>2. rażąca niewspółmierność wymierzonej kary w wymiarze 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności faktyczne sprawy, w szczególności dane osobopoznawcze co do oskarżonego, oraz dyrektywy wymiaru kary z przepisu art. 53 k.k. wskazują, że kara orzeczona przez Sąd I instancji pozostaje rażąco surowa</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	i w rzeczywistości powinna zostać wymierzona w niższym wymiarze.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne		
<p>Ad. 1. Zarzut jest całkowicie chybiony. Na wstępie podkreślenia wymaga, że omawiany zarzut nie jest spójny z wnioskiem złożonym w związku z jego podniesieniem. Skarżący bowiem podnosi zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, wnosząc w związku z tym o zmianę opisu czynu przypisanego oskarżonemu; tożsamy wniosek złożył w toku rozprawy odwoławczej (k.774 akt sprawy). Nie sposób za zasadny uznać zarzut pominięcia w kwalifikacji prawnej czynu opisu, że oskarżony działał nie mając zamiaru jego popełnienia, skoro Sąd I instancji uznał oskarżonego winnym popełnienia czynu z art.155 kk, a zatem <u>nieumyślnego</u> (podkreślenie SA) spowodowania śmierci pokrzywdzonego. Wobec powyższego zbędnym było powoływanie się na orzecznictwo sądów powszechnych dotyczące przestępstwa nieumyślnego spowodowania śmierci unormowanego w art.155 kk. Sądząc bowiem z treści zaskarżonego orzeczenia, Sąd Okręgowy prezentuje tożsame stanowisko z przedstawionym w powołanych na str.2-3 apelacji, judykatach i poglądach komentatorów. Z tych samych względów wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia nie może skutkować analizowanie treści art.9 § 2 kk. Skoro bowiem Sąd Okręgowy uznał, że zachowaniem swoim w inkryminowanym czasie oskarżony wypełnił znamiona czynu z art.155</p>		

kk, przyjął, że oskarżony działał nieumyślnie, o czym stanowi art.9 § 2 kk. Przyjęta przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu znalazła w pełni odzwierciedlenie w jego opisie. W szczególności Sąd ten użył sformułowań, które zaakcentował sam skarżący (str.3 apelacji), tj.: „nie zachowując ostrożności wymaganej w danych okolicznościach” oraz „który to skutek R. M. mógł przewidzieć”. Skoro sformułowania te odpowiadają zawartym w art.9 § 2 kk, nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, że opis czynu przypisanego oskarżonemu winien zostać w jakikolwiek sposób uzupełniony oraz, że doszło do pominięcia w opisie czynu przesłanek nieumyślności. W szczególności brak jest podstaw do uznania, że uchybieniem Sądu Okręgowego było niezawarcie w treści orzeczenia sformułowania „nieumyślnie”. Użycie bowiem w opisie czynu wskazanych wyżej sformułowań, które jednoznacznie, wobec treści art.9 § 2 kk, świadczą o ustaleniu, że oskarżony działał nieumyślnie jest całkowicie wystarczające dla prawidłowego opisu czynu przypisanego oskarżonemu, tj. czynu z art.155 kk. Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący (str.3 apelacji), że Sąd Okręgowy pominął w opisie czynu przypisanego oskarżonemu, że działał on nieumyślnie. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w wyroku z 4 października 2018r. w sprawie II KK 57/18, że w opisie czynu wystarczającym jest „posłużenie się takimi sformułowaniami, które w sposób niebudzący wątpliwości odpowiadają treści poszczególnych znamion przypisanego sprawcy czynu zabronionego” (tak też Sąd

Najwyższy w postanowieniu z 8 maja 2018r. w sprawie II KK 29/18).

Ad. 2. Wskazać na wstępie należy, Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art.53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art.115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna,

tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra.

Przenosząc te rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że karę wymierzoną przez Sąd Okręgowy uznać można za surową, nie jest ona jednak rażąco surowa, co obligowałoby Sąd odwoławczy do jej obniżenia. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do kar orzekanych w innych sprawach (str.4 apelacji), gdyż w polskim porządku prawnym obowiązuje zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądów unormowana w przepisie art.8 § 1 kpk. Wobec powyższego brak jest podstaw aby Sąd odwoławczy odnosił się w niniejszym uzasadnieniu do argumentacji przedstawionej przez inny Sąd II instancji, w innej sprawie.

Wskazać również należy, że do orzeczenia kary rażąco surowej może dojść zarówno na skutek niedostrzeżenia istniejących okoliczności łagodzących lub poczytanie na niekorzyść okoliczności, które za obciążające zostać uznane nie mogą, jak i na skutek nieprzydania należytej wagi dostrzeżonym okolicznościom łagodzącym lub przydanie nadmiernej wagi trafnie ustalonym okolicznościom obciążającym. Skarżący w wywiedzionym środku odwoławczym zarzuca Sądowi I instancji niedostrzeżenie wszystkich okoliczności łagodzących. Sąd odwoławczy nie podziela tego stanowiska. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy bowiem poczytał na korzyść oskarżonego przyznanie się do podejmowania wobec pokrzywdzonego czynności stanowiących znamiona art.155 kk (str.19 uzasadnienia wyroku); odpowiadają temu okoliczności podniesione w pkt. 1 na str.5 apelacji. Wskazując w pkt. 2 na lekkie uderzenie pokrzywdzonego w twarz skarżący zdaje się pomijać, że wcześniej oskarżony bez żadnego ku temu powodu kopnął pokrzywdzonego w okolice brzucha (str.2 uzasadnienia wyroku), których to ustaleń skarżący nie kwestionuje w wywiedzionej apelacji. Elementem stanu faktycznego (str.2 uzasadnienia wyroku) jest również wskazana przez skarżącego (pkt 3) okoliczność, że oskarżony próbował podnieść pokrzywdzonego. Nie sposób jednak uznać – w ocenie Sądu Apelacyjnego – aby miało to – w świetle wszystkich okoliczności zdarzenia - w istotny sposób wpłynąć na wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Niekaralność oskarżonego (pkt 5) została poczytana na jego korzyść przy wymiarze kary (str.19 uzasadnienia wyroku); podobnie jak gotowość do finansowego zadośćuczynienia oskarżycielowi posiłkowemu (pkt 6). Po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji oskarżony uiścił łącznie 2.500 zł. z zasądzzonego zadośćuczynienia w kwocie 30.000 zł. Sąd Okręgowy na korzyść oskarżonego przy wymiarze kary poczytał również (str.19 uzasadnienia wyroku) pozytywną opinię w miejscu zamieszkania i w miejscu pracy, do czego odwołuje się skarżący w pkt. 7. Bez wpływu na wymiar orzeczonej kary natomiast pozostaje fakt realizowania obowiązku łóżenia na utrzymanie dzieci i partnerki oraz fakt, że oskarżony odpowiadał na pytania organów prowadzących postępowanie i był obecny na każdym terminie rozprawy (pkt 4). Jednocześnie skarżący całkowicie pomija okoliczności obciążające trafnie dostrzeżone przez Sąd I instancji, które również mają wpływ na wymiar orzeczonej kary.

Sąd II instancji orzekający w przedmiotowej sprawie, podobnie jak sądy powszechne i Sąd Najwyższy w orzeczeniach wskazanych na str.6 apelacji stoi na stanowisku, że okoliczności stanowiące znamię przypisanego oskarżonemu czynu nie mogą zostać poczytane na niekorzyść przy wymiarze kary. Charakter czynu ma jednak wpływ na stopień jego społecznej szkodliwości (rodzaj i charakter naruszonego dobra o czym mowa w art.115 § 2 kk) i do tego właśnie odnosił się Sąd I instancji wskazując na dobro jakie swoim zachowaniem naruszył oskarżony (str.19-20 uzasadnienia wyroku); ocena taka zyskała

pełną aprobatę Sądu Apelacyjnego. Skarżący niezasadnie kwestionuje trafność odwołania się przez Sąd I instancji do skutków jakie śmierć pokrzywdzonego spowodowała w jego najbliższym otoczeniu. Jak wynika bowiem choćby z oświadczenia oskarżyciela posiłkowego złożonego w toku mowy końcowej, przez inkryminowane zachowanie oskarżonego, wnuk pokrzywdzonego bezpowrotnie stracił szansę na kontakt z dziadkiem (k.775 akt sprawy); podobnie jak kontakt ten utracili matka i syn pokrzywdzonego. Wprawdzie z zeznań K. R. (k.122v akt sprawy) wynika, że pokrzywdzony w okresie poprzedzającym bezpośrednio jego śmierć nie pracował i mieszkał ze swoją matką (co uprawdopodobnia tezę skarżącego – str.6 apelacji – że pozostawał na jej utrzymaniu), nie budzi również – w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - wątpliwości, że pokrzywdzony nadużywał alkoholu (dowolne jest jednak twierdzenie skarżącego – str. 6 apelacji że codziennie pił alkohol), to jednak brak jest podstaw do uznania, że nie łączyła go silna więź emocjonalna z członkami najbliższej rodziny a z zeznań świadka G. Ż. wynika, że był to wyjątkowo spokojny człowiek (k.271v akt sprawy). Sąd odwoławczy nie podziela również stanowiska skarżącego, że Sąd Okręgowy nie przydał należytej wagi dostrzeżonym okolicznościom łagodzącym; ocenił bowiem prawidłowo ich wpływ na wymiar orzeczonej kary, biorąc jednak również pod uwagę rodzaj i wagę okoliczności obciążających, których – w ocenie Sądu II instancji – skarżący zdaje się nie dostrzegać. Skarżący odwołując się do argumentu upływu czasu pomiędzy

czynem a wydaniem wyroku i powołując się w tym zakresie na orzecznictwo sądów powszechnych (str.8 apelacji) zdaje się pomijać, że w realiach przedmiotowej sprawy czas pomiędzy czynem (14 kwiecień 2020r.) a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (3 grudzień 2021r.) nie jest zbyt długi.

Nie sposób również podzielić stanowiska skarżącego (str.7 apelacji), że stosowany wobec oskarżonego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania (niespełna miesięcznego – uwaga SA) miałby spełnić wobec oskarżonego wymogi prewencji indywidualnej. Ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny (niekwestionowany w wywiedzionym środku odwoławczym) oraz trafnie dostrzeżone okoliczność mające wpływ na wymiar kary dają podstawy do uznania, że wymierzona wobec oskarżonego kara choć surowa, nie jest rażąco surowa i jest karą sprawiedliwą spełniającą wskazane wyżej sądowe dyrektywy wymiaru kary. Wobec wymiary orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz wobec treści art.69 § 1 kk, brak jest podstaw do czynienia rozważań na temat tego czy oskarżony zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Wnioski

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:

1. dodanie do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu opisu, że działał on, nie mając zamiaru jego popełnienia,

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny
- # zasadny

2. skazanie oskarżonego za przestępstwo z przepisu art. 155 k.k. na karę łagodniejszą ilościowo, tj. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, jednocześnie warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata.	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosków za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne.		
Nietrafność zarzutów apelacyjnych.		

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU PODLEGAJĄCE	
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Nietrafność zarzutów apelacyjnych. Brak przesłanek z art.439 § 1 kpk i art.440 kpk.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Nie dotyczy	
Zwiąże o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
Nie dotyczy	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
Nie dotyczy	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Nie dotyczy
1Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O opłatach i wydatkach w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 kpk zwalniając oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia i obciążył nimi Skarb Państwa. Uznał bowiem, że w aktualnej sytuacji finansowej i perspektywie odbycia orzeczonej kary pozbawienia wolności obciążanie go nimi stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość.

1PODPISy

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1.

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kwalifikacja prawna czynu, kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana